

Børnebladet

At Fader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

NYTAVNERE - KØBENH. - SE. LUDVIG

No 8 }

August 1879

{ 5. Hæft.

Vort rette Hjem

Mel. Lær mig, o Skov, at visne glad.

D Gud ste Lov! det hjemad gaar
Did op, hvor Faderhuset staar,
Høit over Kors og Grave;
Hvor Himmelbroderen, Guds Son,
Jo har beredt en Plads saa skøn
For dem, som Hjemme have.

D Gud ste Lov! det hjemad gaar
Did, hvor det store Stevne staar,
Der Huset's Børn skal samles;
Hvor altid de skal sammen bo,
Som did fandt Ve i Jesu Tro,
De unge med de Gamle.

D Gud ste Lov! det hjemad gaar
Did, hvor de rette Børnekaar
Saa listig er tilstede,
Hvor lutter milde Blik man faar,
Da Hjerte imod Hjerte slaar
Af Kjærlighed og Glæde.

D Gud ste Lov! det hjemad gaar
Did, hvorhen Synd og Død ei naar,
Hvor alemt er Jordens Moie;
Hvor Sjelen ved sin Frelfers Bryst
Stal drifte Livets fulde Lyst
Alt af hans Straalevie.

D Gud ste Lov! det hjemad gaar
Til Landet hist, hvor Edens Vaar
I evigt Lyz mon gløde,
Hvor Mindets fulde Blomster smaa
E kai i forklaret Glands opstaa
Saa dufterige, søde.

Thi vil vi da med Frydesang
Sin Stovets korte Pilgrimsgang
Fuldtrøstlig gaa heenede;
Igjennem Trængsel, Nat og Død
Til Himlens lyse Morgenrød
Guds Engle skal os lede.

G. S. von Schuberts Reise- fortællinger.

(Fortsættelse fra forrige No.)

Tiende Fortælling.

Fortælleren af disse Reiser har ogsaa allerede fra sin tidlige Ungdom engang lært at indse, hvorfor den kjære Gud har indrettet det saaledes, at saa mange Menninger i Verden, ogsaa de fattigste, have Brød, men blot saa Menninger den søde Hønningslage. Fordi der nemlig i det almindelige Brød findes en langt stærkere, bedre Kraft end i Rosinkagen, og fordi den kjære Herre Gud saa gjerne vil give alle Menninger det, som er dem tjenligt og bedst, har han indrettet det saa, at Kagen er rar og kostbar, men Brodet derimod almindeligt og billigt. Ligesom han ogsaa har gjort det at være fattig og ringe til noget ganske Hverdagligt, fordi nemlig det almindelighed er langt nyttigere for vor Sjæl og til mere Beskyttelse og Forfremmelse paa den evige Saligheds Veie, end det at være høj og rig, og fordi Gud gjer os onskede at gjøre Veien til sin kjære, søde, evige Salighed saa let som mulig for alle Menninger.

Da jeg var noget over fjorten Aar gammel, behagede det mig med Et slet ikke mere paa den lille Skole, hvorhen min gode Fader havde bragt mig. Og saa ganske uret var dette Misshag ikke. Direktoren paa hin lille Skole var hengiven til den Lære, som man nufortiden kalder "Aanketvoren", en Lære, som man vel af den Grund maa (i Spøg) have givet dette Navn, fordi vel intet Menneſte derved kan tænke sig noget Forstandigt, endnu mindre tro derpaa, saa at denne Lære endnu aldrig har kunnet tiltale nogen Troende, ja ikke engang nogen grundig Tænker. Tillige var da ogsaa den Skoleundervisning, der var bygget paa en saa overfladisk Grund, høist ufuldkommen og slet og Lærlingernes Sæder ganske daarlige og forbævede. Jeg var her selv i en ganske stor Fare for aldeles at geraade paa Afveje. Og alligevel har jeg senerehen indset, hvorfor den kjære Gud styrede det saa, at jeg kom ind paa denne slet ordnede Skole. Den omtalte Rektor ved Skolen var nemlig med en Art Undlingsstilboielighed hengiven til et vidensſtabeligt Fag, som paa Skolen rigtignok egentlig skulde være et blot Bifag. Men derved lagde han ogsaa hos mig (hvorfor jeg hjertelig takker ham) Grunden til en Tilboielighed for hint Fag, hvori jeg for de kommende Dage har fundet mit Livs vigtigste Raad. Desuden, derfor jeg ikke først var kommet i denne slette Skole, saa vilde jeg heller aldrig være kommet i den

bedste, der dengang gaves i Landet. Sagen gik saaledes til:

Jeg stod med min store Stof, der næsten var ligesaa stor som jeg selv, paa Broen i G., saa paa Bandet og Smaasiffene deri og glædede mig over, at jeg snart igjen skulde saa komme til mine kjære Forældre, efterſom Skoleferierne netop skulde tage sin Begyndelse. Da kom en af mine Skolekammerater op til mig og raabte: "Du Henrik, vil du ikke gjøre en Reise til W? Skolen her er saa slet, og saa vil min Fader lade mig reise til W., hvor der gives en meget fortraffelig Skole." — Jeg, som altid og hver Dag fra Morgen til Aften var reiselysten og reiseferdig, sagde uden Betænkning (omendſkjönt jeg i hele mit Liv endnu ikke havde tænkt paa W): "Jeg reiser strax med dig, og jeg haaber ogsaa, min Fader tillader mig at gaa paa Skole i W." Saaledes har jeg da paa Broen i G., med hin lange Stof i Haanden, gjort min Vykke; thi at jeg kom bort fra G. til W., holder jeg for en af de følgerigste og lykkeligste Tildragelser i hele mit Liv; og jeg ved, at det var Gud selv, der ved min Skolekammerat lod mig kalde paa en Veie, som hans Trostfab og Naade iforveien havde udseet for mig.

Strax den anden Morgen, saasnart det gryede mod Dag, tiltraadte vi vor Reise. Det steede med let Blod og let Lomme. Thi hele min kontante Beholdning bestod blot i nogle faa Skillinger, og min Reisekammerat havde heller ikke stort Mere at opvise, for han var Son af en Familie, der vel var rigt velſignet med mange Born, men ikke med andre Goder. Op igjenrem den vakre Dal, fordi de Høstfolk, som meiede Kørnet, blev Tiden mig vel ikke lang, men hungriig blev dog min Mave; thi jeg var den Dag endnu ganske fastende og havde heller ikke Aftenen forud spist synderlig meget. Jeg klagede min Nød for min Reisekammerat, som paa Høg Bis havde spist sig mæt hjemme, og først for kort Tid siden havde forteret de sidste Levninger af et Brødsforraad, som han endnu oveniſjodet havde taget med sig paa Veien. Han pegte hen paa Taarnene i en foran os liggende lille By og saade trostende til mig: "Her kan du saa det Bedste, som du kan ønske dig." — Jeg spurgte: "Hvad er vel det Bedste?" Min Kammerat svarede: "Det bedste er en god, sød Svødfstake med Rosiner i, hvilken man her bager ligesaa god som nogetſteds i Verden." Da vi kom ind i den lille By, fulgte jeg min Kammerats Undervisning, fjøbte og spiste for nogle Skillinger i søde Svødfstaker. Vi forſatte vor Reise henover et smukt Bjerg. Da vi heroppe traadte ud af Bøgestoven, aabnede Udſigten sig vid og ſtorartet imod Vest henover det frugtbare

Boigtland; Dinene vilde længere og altid længere, men Fodderne vilde ikke længere; ovenpaa de søde Rager var jeg bleven saa ilde tilmode, som om jeg Jngenting havde nydt, ja endnu mindre end Jngenting; thi heller vilde jeg hav: været fastende end kun saaledes tilsyneladende mæt. Da vi atter kom paa hin Side Bjerget ned i Dalen, skinnede Middagsso- len meget varmt. Jeg solte mig altid mere og mere udmattet, og netop da Fodstien snoede sig ned til en liden Bæk, var jeg ikke istand til at gaa mere. Jeg blev staaende foran den Træbro, der førte over Bækken, og min Rejsesam- merat sagde, at jeg saa meget bleg nd. Da kom en gammel Bondemand gaende henover Broen, saa mig staa saaledes og spurgte, hvad der seilede mig. Jeg vidste intet Andet at fortælle ham, end at jeg vor gnyste mat og ikke formaade mere. Bonden sagde: "Jeg ved nok, hvad der seiler ham; Guttien besjærer sig netop i den stærkeste Bæst, har idag formodent- lig ikke spist ordentlig, og han har Ulbehumaer." Derpaa tog den gamle Mand ned i sin Sæk og rakte mig et lille Stykke temmelig gammelt, sort Grovbrød. Jeg spiste dette, og ved hver Bid fandt jeg mig saa overordentlig styrket og vedervæget, at jeg inden kort Tid Intet mere mærkede til min Mæthed. Bonden havde imidlertid erlyndiget sig om, til hvilken Stand vi hørte, og da han havde erfaret, at vi vare Studerende, sagde han ved Afskeden til mig: "Min lille Junker, nu kan han se, hvilken Kraft der ligger i Grovbrødet; gaa han nu for Fremtiden aldrig igjen ud paa Vandringer uden en Bid Grovbrød i Kommen. Men til Afsted og til Grindring vil jeg ogsaa give ham et Salmeverk med paa Beien; dette maa han mærke sig, fornemmelig naar han engang bliver en Præstemand. Verset lyder:

Dit Ord min Spise lad allesteds være,
 Forat min Sjæl sig derved kan nærre,
 Mig at bestjærme,
 Naar Ondt sig nærmer,
 Som mig fra Gud let fjerner."

Jeg talte den gamle Bondemand og git munter min Bei videre frem, styrket af hans sorte Brød. Men senerehen lærte jeg ogsaa ret at forstaa og skatere det lille Sangvers, som findes i den gamle Salme: "Jeg raaber til dig, Herre Jesu Krist." Iherdesleshed er i denne Salme ogsaa det Vers meget vækkert, som følger efter det ovenansførte. Det lyder:

Lad ingen Lyst og Sorg fra dig
 Paa denne Jord mig vende;
 Til fast at blive styrk du mig,
 Du, som har Alt ihænde.

Ja min kjære Herre! Allerede i mange Aar har nu dit Styrket og næret mig paa min Bei, har trostet mig i Nød og Lidelser og

under Glæden reddet mig fra Sjælsens og saa med disse forbundne Farer. Saa stænk mig nu stedse endnu større Længsel efter dig og efter dette dit kjære Livets Brød og giv mig ret Kjærlighed til dig og Trofast og Bestandighed indtil mit Livs Ende! —

(Forts.)

En mærkværdig Bonhørelse.

Følgende mærkværdige Bonhørelse oplevede Pastor Oberlin i Steinthal i Elsas. Oberlin havde, som bekendt, i sit Hus unge Folk, som han underviste. Blandt disse befandt sig ogsaa en Pige af fornem Familie. Det var netop paa den odelæggende Revolutionstid i Frankrige. Den unge Piges Forældre vare faldne under Guillotinen i Straßburg, og nu søgte man efter Børnene forat overgive dem til samme rædselsfulde Død. Revolutionskommi- teen havde faaet Underretning om den unge Datters Opholdssted, og nu kom dens Besjente stormende ind i Steinthals lille Præste- gaard og fordrede af Oberlin den spæde Piges Udleverelse. — Denne vilde for ingen Pris gjøre sig skyldig i en Løgn og sagde derfor til Besjente: "Gaar og søger hende op!" Disse ilede nu op Trapperne og gjenneisøgte Bærelserne i øvre Etolverk, medens Oberlin paa sine Kure anraabte Gud i Bøn: "Herre! lad dem ikke finde hende!" — Og mærkværdig nok: Den unge Pige stod netop og tørrede sit Ansigt paa et Haandklæde, der hang paa Døren til et af Kvistbærelserne, da Døren, bag hvilken hun stod, blev aabnet af Besjente. Men saaledes kom Døren til at skjule hende. — Mændene glemte at sra Døren igjen, og saaledes blev den unge Pige vel forvaret. Hendes Forsøgere droge bort med usorrettet Sag, og den unge Pige erfarede først, da hun kom ned til Oberlin, i hvilken Fare hendes Liv havde været, og hvor mærkværdigt og naadigt Herren havde hørt hans Bøn.

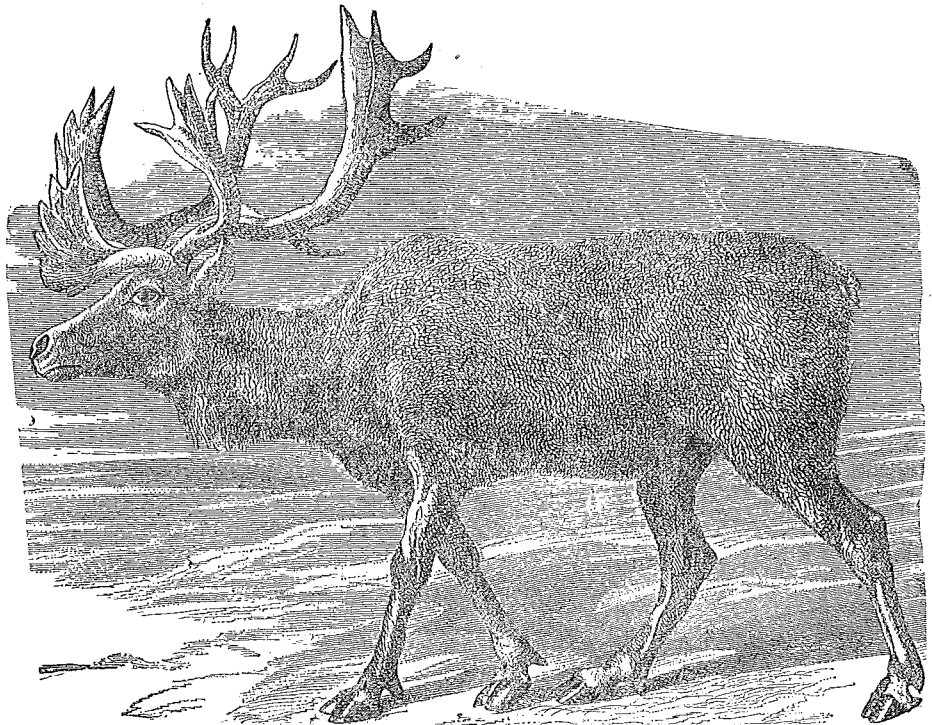
Den bedste Stue for den syge Siener.

For en Del Aar tilbage kom den nu afdøde Minister og Feltmarskal Grev Roon ledsaget af en Tjener til Westphalen forat holde en Tale

til sine Bølgere. Han boede den Gang, om vi ikke tage fejl, hos en Bønde, for hvem Tjenerens Hengivenhed og Omsorg for sin Herre var paafaldende. Den vestphalske Bønde spurgte derfor Tjeneren, om han allerede længe havde været i Tjeneste hos Ministeren. "Javisst", svarede Tjeneren. "Saa har De det vel rigtig godt hos Deres Herre?" spurgte den grandfænde Bønde videre. Da lytte Tjenerens Dine, og han svarede: "En saa god Herre findes der ikke. Han har Hjerte for sine Folk. Tænk engang: For en Del Aar siden fik jeg Nervefeber. Lægen forordnede, at jeg skulde bringes paa Sygehuset, fordi mit Bærelse ikke var tilstrækkelig luftigt, og det heller ikke var

roligt nok der. Da førte min Herre Doktoren ind paa sit eget Arbejdsbærelse, der laa ud til Haven, og spurgte ham, om det var bedre til Sygestue. Ja, mente Lægen, bedre Sygebærelse kan der ikke findes. Saa bragte man mig ind der, og han plejede mig som et Barn i Huset. For dette glemmer jeg aldrig min Herre, hans Hustru og Døtre. — Vi havde hørt, at ved Begravelsen mange Ordener bares foran Kisten. De ledsage Mennesket kun til Graven. En saadan Gjerning derimod gjort i Kristi Tro, følger det forbi Graven ind i Evigheden, hvor det hører: "Deres Gjæringer følge med dem."

Kensdyr og Elsdyr.

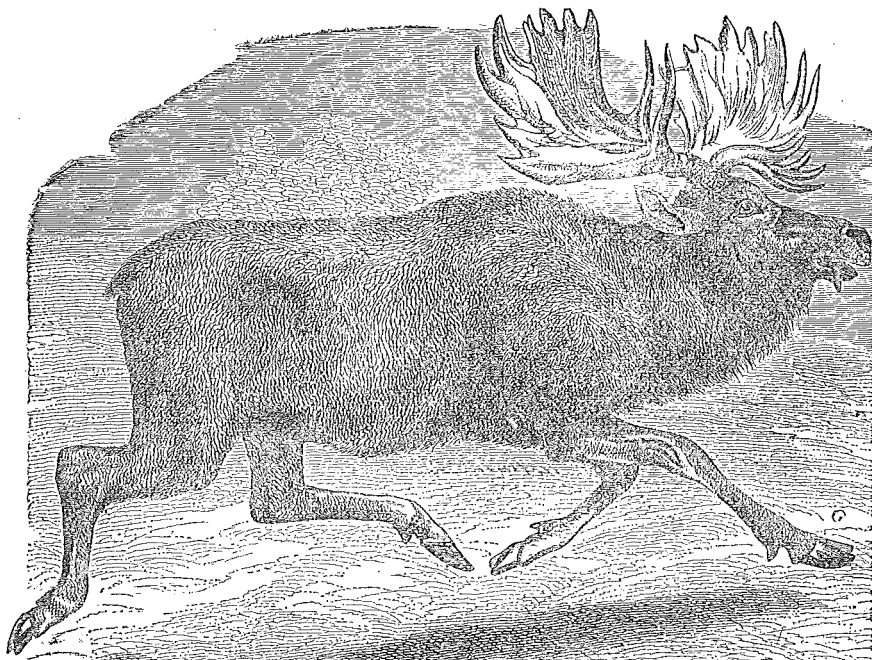
Kensdyret.

Kensdyret (Nenen) og Elsdyret (Elgen) høre begge til Hjorteflægten, hvortil foruden den egentlige Hjort ogsaa Daa-dyret og Raadyret høre. Kensdyret er et anseeligt Dyr, hvis Kropp for en stor Del ligner Drens, hvorfor Hannen kaldes Ken-Tyr og Hunnen Ken-Ko. Baade Hannen og

Hunnen have store Horn eller Taffar, der ikke som hos Dyr af andre Slægter ere hule indvendig, men tætte og faste, dertil meget store og grenede. De falde af ved Slutningen af Vinteren, men vore saa hurtigt ud igjen. Nenen er i Regelen graabrun om Sommeren og graahvid om Vinteren. Den

Den er et klogt, forsigtigt og udholdende Dyr med skarpe Sandser. Den vilde Ren, der er større end den tamme, findes idetheletaget i de nordligste Landes Bjerg- Mose- og Skov Egne. Den tamme Ren holdes af Finnerne og Lapperne i store Hjerde og er deres Næringskilde. En enkelt Fin kan, naar han er rig, have flere Tusinder af dem. Dens Kjød, Blod

og Me't benyttes til Føde; af den fede Melk tilberedes Ost, af Skindet Klæder, af Tarmene og Senerne gjør man Traad og Snorer, af Venene Skeer og Naale. Den er Finnens Lastdyr, som bær hans Byrder, og hvormed han kjører ret hurtigt over Bjerge og Bakker i en Slæde, som ligner en liden Baad. Som Renen er de nyttigste Dyr af Hjorteflæjten, saa

Elgdyr

er Elgdyr et det største. Elgoren bliver større end en stor Hest, over 6 Fod høi og henimod 8 Fod lang, og veier indtil 1200 Pund. Elgoren er mindre og mangler Horn. Elgen er sty og vanskelig at tæmme, men kan da gjøre Nytte som Hurtigløber. Den findes længere Syd end Renen, ogsaa her i Nordamerika, hvor den kaldes "elk" eller "moose-deer".

Den har meget høie Ben. Naar den løber, strækker den Hovedet lige ud, saa at dens brede store Tæller ligge ned mod Halsen. Man hører da en knirkende Lyd, som fremkommer ved, at de lange Vittæer slaa mod Fodspalen og mod hvrandre. Ved Hjælp af disse Vittæer kan den løbe over bløde Sumppe uden at synke ned.

En Fortælling fra Italien.

Giovanni Santucci, en troende Skolemester i Italien fortæller følgende:

Den 4de September 1870, traadte en sortklædt Pige ind i vor Søndagskole og spurgte en af Lærerinderne, om hun ogsaa maatte faa komme der. Naturligvis bad jeg hende velkommen og spurgte om hendes Navn.

"Penelope Willi."

"Hvad hedder din Fader?"

"Han hed Peter Willi, men døde, for jeg blev født, og jeg har saaledes aldrig kjendt ham."

"Og din Moder?"

"Hun hed Therese og er for to Maaneder siden død."

"Hvor gammel er du?"

"Jeg er ni Aar gammel, og bor hos min Tante i N."

"Mit gode Barn, hvem i al Verden har da raadet dig at komme i vor Skole, siden du bor en Times Vej herfra og har Skole der i Nærheden?"

"Min Herre, jeg har allerede i tre Aar gaaet i hin Skole og kan endnu ikke læse de første Bogstaver."

"Maasse har du særdeles tungt for at lære?"

"O nei! men Læreren siger, at Koner og Piger behøve ikke at kunne læse og skrive, naar de blot have lært deres Bønner."

Penelope fik naturligvis blive hos os og har nu i næsten 5 Aar med stor Iver og megen Fremgang besøgt vor Skole. Hverken Kulde eller Hede, hverken Regn eller Sne og Storm kunde holde hende lorte fra Skolen.

En Dag i April 1875 kom Penelope med Lærer i Dinene og fortalte mig, at hun havde havt Ubehageligheder med sin Tante og nu maatte forlade Skolen og træde i Tjeneste; hun havde fundet Plads hos en fornem Familie. Jeg forærede hende til Afsted en Bibel, læste for hende Matth 10, 16 og sagde hende, hun kom nu som Lam blandt Ulve, dog skulde hun ikke tabe Modet, men med Guds Dids Sværd tappert værges sig og, saa meget hun kunde, prise det hellige Evangelium for Andree

Tretten Maaneder vare hensløbne, siden jeg havde hørt Noget fra Penelope. Men i al Stilhed kæmpede hun den gode Kamp. I forleden Juni kom der et Brev til mig fra Fru Ferrantini, Pigenes Husmoder, med Bøn om at besøge hende og tale med hende om Religionen. Da jeg paa Grund af Sygdom maatte holde mig inde, kom hun selv, ledsaget af Penelope, og fortalte:

"Da denne Pige meldte sig til Tjeneste, holdt jeg hende for en uvidende, udannet Bøndepige; men allerede de første Dage forundredes jeg over hendes Duellighed og Forstand og fik hende bestandig kæretere. Parocoen (den første Geistlige i Staden) pleiede at komme meget i vort Hus og havde i Begyndelsen sin Glæde i den opratte Pige. Snart begyndte han dog at klage over, at Penelope aldrig gik

til Kirke, og trængte ind paa hende, at hun skulde komme til Skrifte og Messie. Det gik saavidt, at vi erklærede, at hun maatte enten gaa i Kirke eller ogsaa forlade vort Hus. Da svarede Penelope uforfærdet: 'Jeg er meget bedrovet og tillige forbausset over, at De — som dog er en lærd og friskindet Dame — endnu kan stjænte Præsternes Løgne Tiltro. Jeg kan ikke gjøre min Samvittighed til Slave, ikke engang Dem til Behag. Min Tro stemmer ikke overens med Deres, og det vil aldrig lykkes Dem at rive mig ud af min Frelsers Arme og Skjød og kaste mig for en elendig Præsts Fodder. Jeg vil strax gjøre mig rejsesjæfærdig og forlade Deres Hus, der er blevet mig fjært."

"Hvor disse Ord saarede mit Hjerte," fortsatte Damen. "Som Marmorstøtter stod min Mand og mine to ældste Sønner ved Siden af mig; derpaa sagde min Mand: "Denne Pige er ingenlunde noget Dumhoved, hende maa vi beholde, selv om vi derved skulde tabe Præsten!" Jeg bildte mig ind, at Penelope vilde sidde og græde paa sit Kammer, og gik til hende. Da hørte jeg hendes Tale og fikgede gennem Noalehullet ind til hende. Hun var alene og læste af en Bog Ord som disse: "Have de forfulgt mig, saa skalle de og forfølge Eder." — "Ein Villie ste." — "Herren er min Styrke; for hvem skulde jeg frygte?" — "Min Gud, jeg haaber paa dig, lad mig ikke blive til Skamme!" Dybt bevæget trak jeg mig tilbage paa mit Værelse og græd. Strax kom ogsaa min Mand dybt greben ind til mig og sagde: "Penelope er en from Kristen og læser Bibelen. Hun maa for ingen Pris bort fra os." Jeg var af samme Mening og sagde: "Præsten skal ikke mere sætte sin Fod i vort Hus." Derpaa gik vi ind paa Penelopes Kammer og sagde hende, hun skulde blive. "Græd kun ikke, kære Madame," raabte hun, da hun saa, at jeg var bevæget; og nu fortalte hun mig om den hellige Bog og dens Ord." Vor Fortæller foier til: "Penelope er nu et Lem af den ferrantine Familie, i hvilken hun tjener som Overpige eller Husholberke. Familien tæller 14 Personer; før Maaltiderne forenes Herstaf og Lyende i Bøn. En net Sal er indrettet til Sammenkomst; paa Bordet ligger en stor, i Rom trykt Bibel. Om

Aftenen læses religiøse Bøger, og Huset er bleven som en Kirke; to Gange have vi feiret den hellige Nadvere deri. Søndagen er for Alle i Huset en Festdag, og Tjenerne maa da blot forrette de allernødvendigste Arbejder. Det er i Sandhed en velsignet Familie, og Penelopes stille, men kraftige Indflydelse i dette Hus bringer mig til at tænke paa Ceneptornet, der er det mindste af al Sød."

Nogle Pilgrimme aflægge en aaften Bekjendelse om Herren.

Naar jeg betragter den nuværende Kirken, fra glæder jeg mig inderlig over, at Herrens Aand paa ny faar Magt paa Jorden, og at en forunderlig Rørelse og Bevægelse overalt giver sig tilkjennde, saa man naften kunde tro, at Herren vilde endnu engang i Forbarmelse besøge sit Kirkenfolk. Men ved Siden af denne Dragelse opad, som den Helligaand virker, viser der sig dog en saadan Dragelse nedad til Mørkets Rige, hvilken aabenbart kommer fra Djævelen, at man klart ser, at der forberedes en Kamp mellem Lys og Mørke, mellem Gud og Djævelen, saa at man ikke noksom kan hede Herren, at han vil lære os at vaage og bede, for at man kan beholde aabne Dine og bestaa i Kampen. Hvad der derfor fremfor Alt er fornødent i vore Dage, det er en trofast, modig, aaben Bekjendelse af Jesus Kristus, vor Herre. Hvad man derimod fremfor alle Ting maa afsthy, det er den feige, nederdrægtige Tausshed og Fornegtelse, hvor det dog gielder Herrens Ære. Og at opmuntre til denne aabne Bekjendelse, men derimod at advare mod den feige Fornegtelse, det er Diemebet med disse Meddelelser.

For nogen Tid siden kom en Del unge Mænd, som havde vandret mange Mil for at tage Del i den herrærende Guds tjeneste, paa Tilbageveien til et Sted 3 Mil herfra, som jeg ikke vil nævne. I et Værtshus, hvor de toge ind, sad et stort Antal gamle og unge Folk omkring ved Bordene beskæftigede dels med Drik, dels med Kortspil. Vandringssmændene satte sig stille ved et Bord i en Krog,

og lode sig give noget at spise for at styrke sig til sin Vandring. Da Maden var bragt dem, stode de, som det sommer sig Kristne, op og bad. Thi en Kristen kan ikke gaa til sit Maaltid som et Svin til sit Traug. De bade den gamle Bøn: "Alles Din: vogte paa dig, Herre," som det staar i vor lille Lutheriske Katekismus. Under Bønnen er Alt stille, selv ved de andre Borde. Men neppe havde Bederne sat sig ned igjen for at nyde Guds Gaver, saa begyndte Folkene ved de andre Borde at tale saa gudsbefygteligt om Bibelen og den Herre Jesus og om Bonnemænd og Hyllere, at Stenene kunne have streget derved. Nu havde Vandringssmændene hørt her i Kirken, at en Hund gjør og bider, raar nogen over at tage fat paa dens Herre, at altsaa den Kristne, der lader Nogen antaste sin Herre Jesus uden at forsvare ham, var nederdrægtigere end en Hund. Derfor kunde de ikke bringe det over sit Hjerte at tie og spurgte de Andre, hvad Ondt da den Herre Jesus havde gjort dem, siden de udbrøde i saadanne gudsbespottelige Forhaanelser mod ham. Svaret er: de troede ikke, at Jesus var Guds Søn, de troede heller ikke, at Bibelen var Guds Ord, men de vare oplyste Folk og lode sig ikke mere belære; derfor kunde de heller ikke taale Bønnen, alle Bedere vare Hyllere, og de havde heller ikke havt nodigt at bede forst, det var lutter Skindhellighed. Vandringssmændene spørger da, om det -da var værre at fede end at dricke og spille Kort? Ved Bønnen tjener man dog den kjære Herre Gud, men med Drik og Kortspil, som bekjendt, ligesom med alle Synder, Djævelen! Da fare Folkene op fra sine Sæder og sige: "Hvad, Djævelen? Der gives ingen Djævel!" "Ei," svarede Vandringssmændene, 'dersom der ikke findes nogen Djævel, hvorfor har I da netop bedet, at Djævelen maa hente Eder? Gives der ingen Djævel, saa er det jo taabeligt, naar I anraabe ham om at hjælpe Eder!" Svar: "Det var kun saadanne Talemaader hos dem, ved hvilke de ikke tænkte noget videre." Vandringssmændene svarede: "Da ere I jo Hyllere; thi vi have af Hjertens Grund anraabt den Herre Jesus, men I paakalde Djævelen formeibest en blot Talemaade. Men siger os dog, ere I Kristne eller Hedninger eller Tyrker, hvad ere I egent-

lig?" De svarer: "Vi ere Kristne." "Nu," gjensvare Vandringssirændene, "I ere I jo de værste Hyklere, som kan findes. Kristne tro paa den treenige Gud, Guds Søn, efter hvem de kaldes. Kristne tro paa Bibelen, fra hvilken den kristelige Religion stammer. Og I kalde Eder Kristne, uagtet I ikke tro paa den treenige Gud, ikke paa Jesus Kristus, ikke paa Bibelen? Gaar dog da imorgen hen og erklærer for Præsten i Eders Menighed, at I ikke ville være Kristne længer, fordi I ikke længer tro paa Noget af det, som de Kristne tro paa, og træder ud af den kristelige Kirke; da ere I dog idetmindste ærlige Folk i et Stykke." Da blev Spotterne stille og horte paa de to Herrens Disciples Vidnesbyrd om, at der ikke er Frelse i nogen Anden end i Jesus Kristus, Guds Søn, der er kommen for at gjøre Syndere salige. Men hermed er Fortællingen endnu ikke ude. En af Modstanderne begynder med engang at bande forfærdeligt; som om han vilde afbryde den besværlige Prædiken, og udbryder blandt Andet i de Ord: "Jeg ønsede af Hjertet, at den fordomte Hermannsbürger "Kandaze" (et Missionsstift) med Alle, som ere ombord i den (den var dengang netop i Coen), laa paa Havets Bund." Ved disse Ord af Forbanderens Mund bliv dog Vandringssirændene noget uhyggelige tilmode, og de gjøre sig rede til at forlade Huset. Men de tør dog ikke forlade Huset uden Vidnesbyrd, for at ikke Satan skal triumfere. Og nu træder da en af dem rolig hen til Forbanderen og siger: "Du har, uden at du ved det, just gjort "Kandaze" en stor Tjeneste." "Hvilken?" spørger Forbanderen forundret. "Hør" svarede Vandringssirændene: "Den Ugudeliges Forbandelse forvandler sig til Bessignelse." Dermed gaa de ud, og derinde i Stuen blev Alt stille. Men nogen Tid efter faar Vandringssirændene et Brev, hvori der staar: Forbanderen i Vertshuset i N. er bleven en Beder og takker Dig for dit modige Vidnesbyrd om Jesus Kristus, Herren, som var Din Gud og nu ogsaa er bleven min Gud. Naar Du engang igjen gaar til Hermannsburg, saa kom indom til mig og tag mig med. De have derpaa begge været hos mig, og vi have med hverandre høiet Kæde for Frelseren, der besjender den igien, der besjender ham. L. Harns.

Til de Uнге.

Tal altid sandt!
 Gud stuer grant,
 Hvad i din Sjæl sig dolger.
 I mørkest Braa,
 Hvor du mon gaa,
 Hans Lys Lys dig følger.
 En Vædslen,
 Saa klar og ren
 Din Tanke stedse være!
 Thi vid forvist:
 Hver syndig Gnist
 Paa Sjælens Nav vil tære.
 Grund ærlig vær
 I al din Færd
 Imod din Gud og Næsten!
 Hver lønlig Daad,
 Hvert nedrigt Raad,
 Dem hade du som Pesten!
 Ved Jesus Krist,
 Han vil forvist
 Din Svaghed Styrke give.
 Da faar du lært,
 Hvad før var svært,
 Og Lys din Vej vil blive.
 C. Bredsdorff.

Til "Børnenes Jubeloffer"

fremdeles modtaget:

Fra Østlige Distrikt:
 Ved Pastorerne J. Dietrichsen og Stoltz
 fra forskellige Bøen i Cedar Valley Mgh.,
 \$5 90.

Fra Iowa Distrikt:
 Ved Lærer E. P. Jensen Offer ved Børne-
 fest i Nicoland, Freeborn Co., Minn., \$4 25.
 Tilsammen i Juli Maaaned \$10,15.
 J. B. Frich.

"Børneblad"

udkommer i Begyndelsen af hver Maaaned.
 Prisen er 35 Cts. pr Exemplar.
 Men Agenter, som tage Pakker og selv holde
 Navneliste over de enkelte Abonnenter, erholde
 som for følgende Reduktion:
 3 Pakker paa fra 5—9 Expl. efter 30 Cts pr Ex.
 " " " 10—49 " " 25 "
 " " " 50 og derover 20 "
 Betalingen erlægges forstudsvis.
 Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes
 til
 J. B. Frich,
 Dr. 151, La Crosse, Wis.